

Розвернутися до власного обрію

Дааджі

Послання з нагоди святкування золотого ювілею

ЙОГАШРАМА В М. ШАХДЖАХАНПУР

4й заїзд: 24 - 26 Лютого 2026 року

Розвернутися до власного обрію

Дорогі друзі,

Ось підсумок того, про що ми дізналися до цього моменту:

- В *«Розділеному Серці»* ми побачили серце, що розривається між двома напрямками: бажанням та прагненням.
- У *«Пробудженні Призначення»* ми зустріли серце, що перестало рухатися — не через брак енергії, а через втрату мети.
- У *«Побудові Міцного Фундаменту»* ми зустріли серце, яке не могло довіряти власній основі, сумніваючись у самій трансформації, що з ним відбулася.
- У *«Досягти Неба»* ми побачили серце, яке сприйняло свій замкнений простір за небо, коли его кристалізувалося навколо досягнення, аж доки саме зростання не було заблоковане.

Тепер ми зустрічаємо серце з іншою раною. Це серце ані розділене, ані позбавлене життя, ані сповнене сумнівів ані знаходиться у замкненому просторі; воно кровоточить. І дивина в тому, що ця рана йому не належить.

Два унікальні таланти

Двоє музикантів навчалися в одного Майстра. Один мав такий голос, що був здатний змусити заплакати камінь. Інший володів технічною точністю, що вражала слухачів. Кожен був надзвичайним. І кожен витрачав свою енергію не на те, аби радіти власному дару, а на те, аби оплакувати дар іншого.

Співак заздрив дисципліні технічного музиканта. А той заздрив природній грації співака. Разом вони мали все. Але окремо в кожного відчувалася нестача.

У цьому дивна арифметика **заздрості**: вона віднімає те, що ви маєте і додає те, чого у вас немає. Її бухгалтерія завжди показує дефіцит, незалежно від того, наскільки повною насправді є скарбниця.

Якби кожен розвернувся до власного обрію і дослідив можливості своїх унікальних талантів, можливо, одного дня вони зустрілися б у безмежному небі за межами тяжіння індивідуальності. Але це потребує внутрішньої праці.

Погляд убік

У «Пробудженні Призначення» ми окреслили різницю між двома рушійними силами руху. Одна з них живиться любов'ю і має свій пункт призначення. Енергія тече до чогось світлого, і тіло слідує нею, бо серце вже досягло мети. Інша живиться болем і не має призначення, лише втечу. Заздрість повною

мірою породжується болем. Але вона скеровує людину в напрямку, який ми ще не розглядали.

- Бажання тягне вперед — до того, чого ви хочете.
- Лінь залишає вас стояти на місці, оскільки немає причини рухатися.
- Сумнів тягне назад — далі від того, що ви вже знайшли.
- Его стискає вас у замкненому стані.
- Заздрість тягне убік. Вона фіксує ваш погляд на чужому обрії.

У «Розділеному Серці» ми розглядали давню різницю між *Прея* (प्रेय) і *Шрея* (श्रेय) — приемним і правильним. Бажання — це боротьба між ними: чи мені обрати те, що приносить негайне задоволення, чи те, що сприятиме моему зростанню? Але заздрість взагалі залишає питання про благо для себе і замінює його іншим: «Чому вони мають те, чого не маю я?» Це не є невдоволення власним життям, яке може спонукати до зростання. Це невдоволення, народжене порівнянням. А порівняння не запалює вогонь — воно повільно роз'їдає зсередини.

Якби кожен розвернувся до власного обрію і дослідив можливості своїх унікальних талантів, можливо, одного дня вони зустрілися б у безмежному небі за межами тяжіння індивідуальності. Але це потребує внутрішньої праці.

Справжнє прагнення дивиться на обрій і каже: «Далі».
Заздрість дивиться на всі боки і каже: «Несправедливо».

Лінійній людині з «Пробудження Призначення» потрібно підняти погляд угору. Тому, хто заздрить, потрібно припинити дивитися убік і спрямувати погляд на власний горизонт. Напрямок погляду визначає напрям життя.

Механізм неспокою

Мир — це не відсутність труднощів, а присутність внутрішнього порядку. Коли свідомість урівноважена, коли кожен елемент внутрішнього життя займає своє належне місце, виникає тиша, яку зовнішні обставини не можуть порушити. Заздрість нападає саме на цей внутрішній порядок.

Санскритський термін *матсар'я* (मत्सर्य) означає не просто бажання мати те, що має інший, а й страждання через те, що це має інший. І ця різниця має значення. Прагнення дивиться на досягнення іншого й каже: «Це можливо. Я попрацюю над цим». Заздрість дивиться на те саме й каже: «Це мало бути моїм. Всесвіт був несправедливим».

Мир — це не відсутність труднощів, а присутність внутрішнього порядку. Коли свідомість урівноважена, коли кожен елемент внутрішнього життя займає своє належне місце, виникає тиша, яку зовнішні обставини не можуть порушити. Заздрість нападає саме на цей внутрішній порядок.

Це відчуття космічної несправедливості отруює джерело миру в серці, виносячи центр щастя за межі себе. Коли мое задоволення залежить від того, щоб мати більше за іншого або принаймні не менше, я віддаю ключ від своєї внутрішньої святині кожній людині, яку зустрічаю. Кожен чужий успіх стає моєю поразкою. Кожна чужа радість стає моїм смутком. Я стаю заручником чужої долі, а ціною стає той самий мир, якого я прагну.

У «Побудові Міцного Фундаменту» ми бачили, як сумнів створює власні докази, вибірково помічаючи причини не довіряти й ігноруючи кожную причину вірити. Заздрість діє в такий самий нечесний спосіб. Розум, охоплений заздрістю, помічає кожную перевагу іншого й кожен недолік у власній ситуації. Він веде ретельний облік, але цей облік сфальсифікований. Активи іншої сторони завищені, тоді як власні активи занижені. Баланс завжди показує дефіцит, бо метою цього обліку ніколи не була точність — метою було страждання.

Неспокій серед шукачів

Є дещо, про що небагато духовних традицій говорять відкрито, але кожна духовна спільнота це знає: заздрість не зникає біля воріт ашраму — вона стає тоншою.

У «Досягти Неба» ми згадували спостереження Чаріджі, що поле духовності настільки м'яке й податливе, що стає родючим ґрунтом для гордині. У матеріальному світі об'єкти заздрості очевидні: гроші, становище, зовнішність, успіх. У

духовному світі вони стають тоншими, але не менш сильними. Хто ближчий до Майстра? Чиє сидіння тривало довше? Чий стан здається глибшим? Кого визнали, підвищили або наділили відповідальністю? Чиє ім'я було згадано? Це *вішая* внутрішнього світу — чуттєві об'єкти духовного життя.

У «Побудові Міцного Фундаменту» ми цитували застереження Аштавакри: *вішаян вішават тьяджа*. Він каже нам відкинути об'єкти чуттів так, як відкидають отруту. Ці слова тут звучать із повною силою. Окрім відволікань зовнішніми факторами та внутрішньої корозії сумніву, заздрість серед шукачів відкриває третій вимір тієї ж отрути:

Це не **відволікання**, де зовнішній світ відтягує вас від власної суті. Це не **сумнів**, де ваш розум відвертається від власного досвіду. Це **порівняння**, народжене заздрістю, що спотворює сприйняття і сіє неспокій.

Духовна спільнота може перетворитися на дзеркальну залу — місце порівняння, де ви стаєте більш обізнаними про шлях інших людей, ніж про власний. Замість того щоб допомогти вам дивитися всередину, спільнота стає простором, де ви постійно **дивитесь убік**.

Ланцюг є точним. У «Досягти Неба» ми простежили, як неконтрольоване его породжує відчуття 'духовної правоти', «це має належати мені». Коли ж це відчуття розчаровується, коли хтось інший отримує те, на що претендувало мое его, спалахує заздрість. А коли спалахує заздрість, вона породжує порівняння, порівняння породжує конкуренцію, а конкуренція породжує ту саму політику, яку духовне життя мало б

розчинити. Тоді гординя зводить стелю, а заздрість підпалює дім.

Корінна причина

Заздрість ніколи по-справжньому не стосується іншої людини. Вона стосується неперевіреного переконання, що те, ким ви є і те, що ви маєте, — недостатнє. Це рана недостатності, і вона запозичує чужий успіх як дзеркало, в якому бачить власну уявну нестачу.

Це та сама рана, яку ми розглядали у «Побудові Міцного Фундаменту», лише з іншого боку. Жінка, яка медитувала одинадцять років, не була спроможна довіряти власній трансформації. Вона питала: «Чи це справжнє?» Шукач, охоплений заздрістю, припускається подібної помилки. Замість того щоб сумніватися в тому, чого він досяг, він заперечує, що цього достатньо.

Сумнів каже: «Те, що я пережив, — не справжнє».

Заздрість каже: «Мені недостатньо того, що мені дали».

Заздрість ніколи по-справжньому не стосується іншої людини. Вона стосується неперевіреного переконання, що те, ким ви є і те, що ви маєте, — недостатнє. Це рана недостатності, і вона запозичує чужий успіх як дзеркало, в якому бачить власну уявну нестачу.

Одне — це криза довіри. Інше — криза вдоволення. І обидва заважають душі спочити в тому, що вже було отримано.

Заздрість — це тінь его, його невіддільний супутник. У *«Досягти Неба»* ми описували его як теплицю ідентичності. Його тінь — заздрість — не може стерпіти, коли бачить інше дерево, що зростає вище у відкритому небі. Заздрість насправді не про інше дерево. Вона про стелю — про скляну огорожу, яку его саме збудувало і тепер не здатне визнати.

Ось чому заздрість неможливо вилікувати, отримавши те, що має інший, — бо межа весь час відсувається. Той, хто заздрив чийсь посаді, отримавши таку саму, знайде когось іншого, кому заздрити. Рана не у відсутності об'єкта бажання. Рана — у переконанні людини, що цей об'єкт зробить її цілісною.

Практика вечірнього очищення Heartfulness спрямована безпосередньо на це. Коли ми щовечора сідаємо й дозволяємо враженням дня підніматися й розчинятися зі сторони спини, ми звільняємося не лише від подій, а й від власних інтерпретацій цих подій. Підвищення колеги — це подія. Печія в грудях, яку ви відчули, почувши про це, — це ваша інтерпретація, живлена вашою раною і відфільтрована через переконання, що чийсь здобуток є вашою втратою.

Але тут виникає складність — і вона перегукується з тим, що ми відкрили в *«Розділеному Серці»*. Очищення усуває лише те, що серце готове відпустити. Коли схильність потайки плекають, коли якась частина психіки тримається за неї з прихованою прихильністю, очищення зустрічає опір. Заздрість — одна з найважчих тенденцій для видалення, бо

визнати її означає пережити сором. Ми легко зізнаємося в гніві, у лінощах, навіть у сумніві. Але заздрість? Щоб сказати: «Я заздрю духовному стану цієї людини» — потрібне смирення, яке заздрісне его саме відмовляється проявити. Рана залишається прихованою, бо визнати її означало б визнати тріщину в образі себе. І тому вона гноїться роками, на глибині, куди одне лише вечірнє очищення може не досягати — не тому, що метод недосконалий, а тому, що серце ще цього не хоче.

Що стабілізує мир

Вдоволеність, *сантоша* (संतोष), — це не покірність і не згода на щось менше через поразку. Це глибоке усвідомлення того, що те, що вам дано, є саме тим, що необхідне для вашої подорожі — не чужої, а вашої.

Насінина не заздрить дереву. Вона стає деревом, будучи повністю насіниною. Процес не можна пришвидшити, дивлячись на те, ким стали інші. Його можна лише прожити — етап за етапом — з терпінням і довірою до того, що Розум, який керує Всесвітом, не помилився в тому, що вклав у Вас.

Вдоволеність, сантоша (संतोष) — це не покірність і не згода на щось менше через поразку. Це глибоке усвідомлення того, що те, що вам дано, є саме тим, що необхідне для вашої подорожі — не чужої, а вашої.

У «Пробудженні Призначення» ми розглядали японське поняття *ікігай* — причину бути, причину прокидатися вранці. Людина, яка віднайшла свій *ікігай*, не порівнює. Порівняння виникає тоді, коли мета запозичена, а не відкрита у собі. Ви задрите тому, що мають інші, тому що ще не розкрили те, що є унікально Вашим. Запозичена рана також є запозиченою метою: ви вимірюєте своє життя за чужим сценарієм, бо ще не написали власного.

Коли медитація поглиблюється, із задрісним розумом відбувається щось разуче. Він починає бачити, що кожна людина йде шляхом, сформованим її власними *самскарами*, її накопиченими враженнями та її особливою навчальною програмою. Те, що в іншому видається перевагою, може бути його найважчим випробуванням. Те, що виглядає як ваш недолік, може бути вашим найпотужнішим вчителем. Всесвіт — це не змагання, це школа, і в кожного учня свій навчальний план.

Якби ті двоє музикантів це зрозуміли, вони побачили б, що їхні дари не перебувають у конкуренції. Голос і техніка були двома проявами однієї й тієї ж музики — кожен неповний без іншого, кожен збагачений самим існуванням іншого. Вони були не суперниками, а двома частинами гармонії, можливої лише коли вони разом.

Серце, що знає власну глибину

Спокій повертається тоді, коли ви перестаєте читати чужий сценарій і починаєте проживати свій. Перо вже у вашій руці.

Сторінка вже перед вами. Потрібна лише готовність написати те, що належить написати саме вам, не кидаючи погляд на сторінку поруч.

Бабуджі описував найсмиреннішу людину як таку, що може жити багатшим життям, ніж цар, її серце приховує «чудо з чудес», і ніхто про це не знає. Таке серце не заздрить долі тих, кого світ визнає великими. Не тому, що воно пригнітило цей імпульс, а тому, що відчуло щось настільки глибоке всередині себе, що на поверхневі досягнення інших просто не звертає уваги.

Рана зцілюється тоді, коли ви відкриваєте, що ніколи не були позбавлені того, чого, як вам здавалося, бракувало. Ви лише дивилися не в тому напрямку.

Серце, яке відчуло власну глибину, не прагне поверхні іншого. Посидьте достатньо довго в медитації, увійдіть достатньо глибоко у власне ество — і ви знайдете там щось таке, чим не володіє ніхто інший і що ніхто не може у вас забрати. Відтак заздрість не пригнічується — вона просто не має підстав виникати.

Спокій повертається тоді, коли ви перестаєте читати чужий сценарій і починаєте проживати свій. Перо вже у вашій руці. Сторінка вже перед вами. Потрібна лише готовність написати те, що належить написати саме вам, не кидаючи погляд на сторінку поруч.

Підсумуймо:

- У *«Розділеному Серці»* ми визнаємо, що бажання розділяє нас, доки ми не навчимося обирати мудро.
- У *«Пробудженні Призначення»* інертність зупиняє нас, доки ми не запалимо вогонь і не знайдемо свою мету.
- У *«Побудові Міцного Фундаменту»* сумнів роз'їдає нас, доки ми не почнемо бачити крізь нього й не навчимося довіряти власному досвіду.
- У *«Досягти Неба»* его ув'язнює нас, а смирення звільняє.
- У *«Розвернутися до власного обрію»* ми визнаємо, що заздрість змінює напрям внутрішнього компаса, спрямовуючи його вбік, подалі від мети, і перетворює чужий успіх у наш біль. Заздрість — це не біль, що виникає з нашої власної реальності, а біль, створений порівнянням.

Є п'ять отрут, і кожна з них віддаляє Вас від мети:

Бажання каже: «Я хочу те, що бачу там».

Лінь каже: «Я не можу дістатися туди, де маю бути».

Сумнів каже: «Те, куди я прийшов, — не є справжнім».

Его каже: «Те, куди я прийшов, — моє».

Заздрість каже: «Те, куди прийшли вони, мало бути моїм».

Протиотрута від усіх п'яти — одна й та сама тиха революція: бути повністю, беззастережно, мужньо тут — у цьому серці, в цьому подиху, в цьому житті, яке було дано вам і нікому іншому, з причин, які відкриє лише ваша власна подорож.

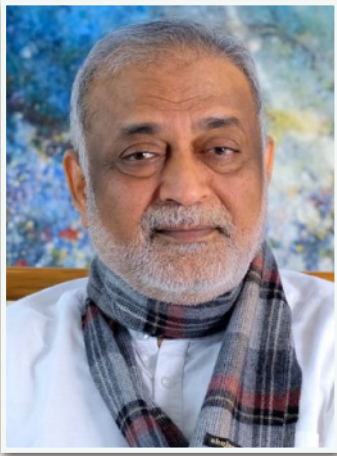
Станьте обличчям до власного горизонту і з мужністю крокуйте своїм унікальним шляхом.

З любов'ю і молитвами,

Камлеш

*Послання з нагоди святкування Золотого ювілею
Йогашраму в Шахджаханпурі
4-й заїзд: 24–26 лютого 2026 року*

Майстер-класи з Дааджі

Ви можете почати практикувати медитацію Heartfulness у будь-який час! Приєднуйтеся до Дааджі у серії трьох майстер-класів, де він ділиться перевагами методу Heartfulness і пояснює, як додати релаксацію, медитацію, очищення та єднання із своїм Вищим 'Я' до вашої щоденної рутини. Усі майстер-класи є безкоштовними.

https://hfn.li/ukr_mc1

1-й Майстер-Клас: “Релаксація та Медитація”

https://hfn.li/ukr_mc2

2-й Майстер-Клас: “Практика Очищення”

https://hfn.li/ukr_mc3

3-й Майстер-Клас: “Молитва”

<https://heartfulness.org/ua/>

Heartfulness Українською

heartfulness
purity weaves destiny

